

Trgovec v politiki

Slavni Sorrentino je z berlusconijevsko fresko razočaral, slovaški režiser Martin Šulik pa pošlje starejša moška na potovanje po Slovaški, da bi bolje razumela življenje svojih staršev med vojno.

Zdenko Vrdlovec, Špela Barlič

Film *Oni* italijanskega režiserja Paola Sorrentina (oskar in evropska nagrada za film *Neskončna lepota*) se začne v vili Silvia Berlusconija na Sardiniji (nekdanji premier jo je filmarjem velikodušno prepustil za snemanje – Sorrentino ima namreč v nasprotju s svojim vzornikom Fellinijem rajši realne lokacije kot pa

tretje Berlusconijske vlade. Zato bi se raje držal klimatske naprave, kar me napotuje k pojmu klime. Za prvi del filma (v Italiji so ga prikazovali v dveh delih, ki sta bila za mednarodno distribucijo združena v enotno verzijo) bi se dalo reči, da prikazuje neko klimo, namreč italijansko družbeno klimo v času Berlusconijevih vlad. V tem delu je videti osrednji lik Sergia Morra (Riccardo Scamarcio), ki politike (v glavnem starejše oziroma Berlusconijevih let) oskrbuje z ženskimi spolnimi uslugami v zamenjavo za zajamčen posel na javnih razpisih. Skupaj z ženo torej v vili nasproti Berlusconijske priredi gala žur s četo razgaljenih deklet, da bi tako prišel do »Njega« (da, dokler se ne prikaže, ima Berlusconi skoraj božji status), ki bi mu edini lahko omogočil, da postane evropski poslanec. Z vidika družbene klime se torej poka-

pote), toda berlusconijevski portret niti ni toliko satiričen, kot je groteskno verističen. Berlusconi se povsem iskreno nima toliko za politika kot za prodajalca; eden najboljših prizorov je prav tisti, ko po telefonu pokliče neko žensko in ji proda stanovanje, ki si ga ne želi in niti še ni zgrajeno. Z enako lahkoto podkupi tudi nekaj senatorjev. Skratka, hujše so videti posledice berlusconijevske vladavine kot pa Berlusconi sam. Film je sicer vizualno razkošen in zapeljiv, vendar bi Sorrentino vso to berlusconijevščino lahko prikazal na malo manj nametan način.

Prevajalec

Film ceste *Prevajalec*, v katerem slovaški režiser Martin Šulik pošlje starejša moška na potovanje po Slovaški, da bi bolje razumela življenje svojih staršev med vojno, preseneti z

Potem se pojavi »On« (Toni Servillo, igralec iz *Neskončne lepote*), toda berlusconijevski portret niti ni toliko satiričen, kot je groteskno verističen. arhiv Liffa

studie Cinecittà), povsem prazni vili, v kateri pa deluje klimatska naprava; v vilo vstopi ovca, ki bulji in beketa proti tej klimatski napravi, dokler ne obleži mrtva. Ta ovca tako dobro »igra«, da je lahko samo umetna oziroma digitalna, kar pa je povsem primerno njeni funkciji simbola. Toda glede na krščansko konotacijo ovce bi bila eksegeza njene vloge simbola zelo naporna in kočljiva, če naj bi v poginu ovce videli padec

že, da so glavni pojavi politični hedonizem, korupcija in prostitucija. Dodali bi lahko še karizem, saj se vsa tista dekleta (z nekaj izjemami) prostituirajo zaradi kariere, se pravi, da bi prek »Njega« in njegovih prišle do televizijskih ali filmskih vlog. Tako je to pravzaprav neke vrste pobavljena »ovčja« klima, ki je v Italiji zavladovala v »Njegovem« času.

V nadaljevanju se pojavi »On« (Toni Servillo, igralec iz *Neskončne le-*

blagim humorjem in zabavno opozicijo dveh popolnoma različnih likov. Resnobi potomec v genocidu izginulih Judov in zabavljaki sin krutege nacističnega oficirja v sicer precej konvencionalno zastavljenem, a navdihujočem filmu iščeta način, kako preseči razlike, se pomiriti s preteklostjo in morda celo dobiti prijatelja. Preprost film o nujnosti negovanja zgodovinskega spomina, pa tudi o blagodejnosti odpustanja. »